

CHƯƠNG 29

Nhật Kiếm Định Sơn Hà

H

àn Tùng Linh biết không sao tránh khỏi cuộc chiến sinh tử, cũng bước lên giường kiếm chờ đợi.

Khuôn mặt cực kỳ kiều diễm của Bạch Phong Công Chúa trở nên tái nhợt. Với những gì đã diễn ra, nàng biết rằng Thiết Huyết

Quân Vương Phùng Tường Thiên là địch thủ đáng sợ nhất mà Hàn Tùng Linh gặp phải từ trước đến nay.

Phụ nhân mỹ lệ đã không còn thái độ khinh thị như trước nữa. Vừa rồi chúng kiến khinh công tuyệt đỉnh của Hàn Tùng Linh. Bà ta biết đây là lần đầu tiên trượng phu mình gặp kỳ phùng địch thủ, bởi vừa rồi Thiết Huyết Quân Vương đã xuất chiêu Song Loan Choáng Phụng mà vẫn không chiếm được thượng phong.

Đúng là vừa rồi Hàn Tùng Linh không hoàn thủ. Tuy chưa biết bản lĩnh đích thực ra sao, nhưng một người không có thực tài thực học không thể tự tin được như thế.

Bởi vậy bà ta bắt đầu lo lắng cho trượng phu.

Cả Thiết Huyết Quân Vương và Hàn Tùng Linh đều bước lại gần nhau nhưng đều tiến rất chậm, mỗi bước đều rất nặng nề khiến mấy chục người quan chiến như muốn vỡ tim.

Cự ly rút ngắn dần.

Mắt của hai người tập trung vào một điểm là mắt đối phương.

Lão đạo nhân và thiếu nữ đã đến gần thêm mười mấy trượng nhưng không ai nhận ra. Xem ra đừng nói vẫn còn gần bốn mươi trượng mà cho dù hai người này có đến sát sau lưng quần hùng, nếu không lên tiếng vẫn không bị phát hiện.

Mà dường như hai người không còn hơi sức mà gọi nữa, bước đi còn chậm hơn trước.

Cuối cùng thì cuộc đấu cũng đã bắt đầu.

Vẫn là Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên xuất thủ trước, từ khoảng cách hơn một trượng phi thân chồm tới đối phương, hai thanh nhuyễn

kiếm lóe lên thành hàng ngàn tia chớp tung hoành khắp không gian như một tấm tơ nhện lớn.

Hàn Tùng Linh bị phủ kín trong tấm lưới dày đặc ấy.

Tất cả những người có mặt tại trường chưa ai thấy có loại kiếm thuật nào tinh kỳ ảo diệu như thế bao giờ, ngay cả phụ nhân mỹ lệ cũng mới lần đầu tiên nhìn thấy trượng phu thi triển kiếm pháp này. Nỗi lo mất đi rất nhiều, khôi phục lại niềm tin tất thắng.

Hiển nhiên Thiết Huyết Quân Vương đã dốc tận sở học.

Bạch Phong Công Chúa và người của Bích Huyết Minh trở mắt nhìn, trong lòng hết sức căng thẳng. Ngay cả vị danh gia kiếm thuật nhất đẳng võ lâm Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cũng rúng động, thừa nhận mình thua kém rất nhiều.

Hàn Tùng Linh biết một khi kiếm thế của đối phương vẫn còn sung mãn thế này thì không hy vọng gì tìm ra chỗ sơ hở, và nếu có cũng không đủ khả năng lợi dụng.

Mắt không rời màn kiếm quang lơ lửng trên đầu, chân thi triển bộ pháp, tay vẫn đưa chéch mũi kiếm lên không, đôi mắt tinh tường của Hàn Tùng Linh chờ chớp lấy cơ hội nhỏ nhất.

Màn kiếm quang áp xuống thấp dần, người Hàn Tùng Linh cũng chùng xuống thấp xuống dần.

Quân hùng vây quanh chỉ còn nhìn thấy màn kiếm ảnh mà chẳng thấy người, mắt hoa dần đi, trí óc cũng trở nên mông lung.

Đột nhiên...

Từ trong màn kiếm ảnh, ánh chớp lóe lên, sau đó là một loạt âm thanh chát chúa vang lên như chuỗi sấm rền. Chỉ sau chốc lát, màn kiếm quang vụt tắt.

Thiết Huyết Quân Vương và Hàn Tùng Linh đứng cách xa nhau chừng hai trượng, kiếm vẫn đưa chéch lên, mắt nhìn nhau như chuẩn bị xuất thủ tiếp, nhưng thần tình không còn căng thẳng như trước.

Bao kiếm ngời ánh bạc của Hàn Tùng Linh rơi xuống mặt tuyết giữa hai đối thủ.

Ngực áo Hàn Tùng Linh loang máu, hiển hiên đã bị thương, nhưng nét mặt không lộ vẻ gì đau đớn, vẫn trầm tĩnh và cương nghị như thường.

Cả hai cánh tay Thiết Huyết Quân Vương đều thấm máu đỏ ngầu, trên tay áo có tới bốn năm lỗ thủng.

Cả Bạch Phong Công Chúa và phụ nhân mỹ lệ đều thở phào một hơi, trút nỗi lo âu dồn tụ trong ngực qua suốt cuộc đấu, tuy rất nhanh những tưởng chừng như vô tận này.

Bởi hai người thân thiết nhất của họ tuy bị thương nhưng còn giữ được tính mạng, tuy không đúng như niềm kỳ vọng nhưng đó cũng là vận hạnh trong bất hạnh.

Sau một lúc, Thiết Huyết Quân Vương hạ kiếm xuống, tuy nét mặt ngưng trọng nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào như trước:

- Hàn Tùng Linh chiêu kiếm của ngươi nhanh hơn lão phu tưởng tượng.

Hàn Tùng Linh không trả lời bằng câu khách sáo như thường lệ mà lạnh lùng nói:

- Thiết Huyết Quân Vương! Hàn mỗ nhắc lại một lần, Bích Huyết Minh không liên quan gì đến việc lệnh ái bị bắt cả.

Thiết Huyết Quân Vương mắt phát hàn quang hỏi:

- Ngươi cho rằng như thế là đại cục đã được quyết định rồi hay sao?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Các hạ đã xuất toàn lực.

Thiết Huyết Quân Vương lòng thầm chấn động, buột miệng hỏi:

- Còn ngươi thì chưa?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai. Chính vì thế mà đến giờ các hạ vẫn còn sống!

Thiết Huyết Quân Vương chột ngựa mặt cười “hô hô” nói:

- Thì ra vì ngươi chưa xuất toàn lực nên mới bị thương!

Hàn Tùng Linh bình thản nói:

- Thiết Huyết Quân Vương! Cao thủ đối địch không để dành cho đối phương chút cơ hội nào. Đạo lý đó các hạ thừa hiểu. Vì sao Hàn mỗ bị thương, ắt các hạ biết rõ nguyên nhân. Hàn mỗ không muốn giết ngươi.

Thiết Huyết Quân Vương tức giận quát lên:

- Nói láo! Tiểu tử! Người trở thành nhân từ khi nào vậy? Nói xem, người có tuyệt học gì mà dám tuyên bố lão xược có thể giết được lão phu?

- Có. Đó là Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt. Các hạ vừa dốc toàn lực nhưng chỉ mới ứng phó được một nửa chiêu thôi.

Thiết Huyết Quân Vương mặt chợt biến sắc, buột miệng:

- Không sai... quả thật người vừa thi triển chiêu tuyệt học quảng cổ tuyệt kim đó...

Y chợt trấn tĩnh lại, cười nhạt nói tiếp:

- Nhưng chỉ tiếc là người chỉ mới luyện thành nửa chiêu thôi, đúng không?

Vẻ mặt phụ nhân mỹ lệ còn trầm trọng hơn. Tuy bà ta chưa thể hoàn toàn tin lời Hàn Tùng Linh là đối với trượng phu mình đã hạ thủ lưu tình, nhưng nhìn vẻ ung dung của chàng thì tựa hồ như có lý.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Thiết Huyết Quân Vương, Hàn mỗ khuyên các hạ đừng nên thử. Mỗi người đều quý trọng tính mạng của mình.

Thiết Huyết Quân Vương “hừ” nhẹ một tiếng nói:

- Nhưng người đã bị thương không nhẹ.

Hàn Tùng Linh thừa nhận:

- Đúng thế. Nhưng tại hạ vẫn còn khả năng dụng kiếm.

- Vậy là rất tốt. Lão phu cũng có khả năng dụng kiếm. Bây giờ chúng ta lại tiếp tục.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Tôn giá vẫn cứ muốn thử?

Thiết Huyết Quân Vương trả lời giọng kiên quyết:

- Lão phu đã nói hoàn toàn không tin vào lời người.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Thiết Huyết Quân Vương, hiện tại không bàn đến vấn đề lời Hàn mỗ có đáng tin hay không mà hãy suy tính xem có nên đem tính mạng ra đánh cược không. Nếu lỗ ra...

Thiết Huyết Quân Vương ngắt lời:

- Lỡ ra lão phu thua chứ gì?
- Chính thế. Cho dù các hạ không chết nhưng cũng sẽ trả giá rất đắt.
- Nếu người thua thì sao?
- Các hạ hoàn toàn không có cơ hội thắng.

Thiết Huyết Quân Vương lại phát ra một tràng cười cuồng tiếu:

- Hô hô hô hô... Danh hiệu Thiết Huyết Quân Vương của Phùng mỗ là do lăn lộn trong giang hồ mấy chục năm, đổi bằng không ít máu và mồ hôi, cả sinh mệnh người khác mới có được. Người tưởng có thể chỉ một câu nói của người mà tiêu trừ được hay sao? Nếu dễ dàng như thế thì từ lâu trong giang hồ đã không còn tồn tại bốn chữ Thiết Huyết Quân Vương rồi!

Hàn Tùng Linh nói:

- Tại hạ chỉ nói sự thực.

Thiết Huyết Quân Vương rít lên:

- Chẳng lẽ lão phu nói là giả?
- Chẳng lẽ trong hai người chúng ta phải có một người ngã xuống, một cái tên phải trừ danh?

Thiết Huyết Quân Vương lạnh lùng đáp:

- Chỉ có như thế thì trong hai chúng ta mới xác định được ai là người biết nói ra sự thật!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Như vậy là ít nhất một người phải chịu hậu quả thảm khốc nhất?
- Không sai!
- Tại hạ chỉ còn biết tòng mệnh thôi.
- Chúng ta tiếp tục!

Hai người tiến vào nhau, chẳng cần nhìn lại xem thương thế của mình ra sao. Đấu trường lại bao trùm không khí căng thẳng chết chóc.

Lúc đó lão đạo và thiếu nữ chỉ cách hai mươi trượng nữa, vẫn không ai nhìn thấy.

Chừng như không muốn kéo dài sự căng thẳng, hai đối thủ tiến vào nhau rất nhanh, chỉ vài bước đã cách nhau năm thước.

Đột nhiên phụ nhân mỹ lệ phi thân tới sau lưng Hàn Tùng Linh nhanh như ánh chớp.

Đồng thời hai đối thủ phát chiêu!

Cùng lúc đó có tiếng người kêu to:

- Ngọc Nữ đến!

Tiếng kêu quá đột ngột, nhưng lập tức sinh phản ứng nhất là từ phía Thiết Huyết Thập Bát Vệ.

Hàn Tùng Linh đã phát chiêu, vì trong lòng chàng vẫn còn hy vọng cứu vãn tình thế nên dù đã phát chiêu nửa chừng vẫn thu chiêu.

Thiết Huyết Quân Vương tuy cũng nghe tiếng gọi nhưng vì rắp tâm thắng địch nội tâm lại rất căng thẳng nên không dám dừng tay.

Phụ nhân mỹ lệ cũng đã phát chưởng nhằm vào hậu tâm Hàn Tùng Linh, nghe tiếng gọi vội thu chiêu nhưng chỉ được một nửa...

Khi Thiết Huyết Quân Vương kịp thấy đối phương thu kiếm, mặt chợt biến sắc vội quát to một tiếng, dốc toàn lực mới điều khiển được đôi Nhất Chỉ Long Phong Kiếm đã sắp cắm vào ngực Hàn Tùng Linh chéch sang hai bên.

Kiểm thế đã giảm đi, hai mũi kiếm đã tách ra, Hàn Tùng Linh chỉ cần lùi nửa bước là bình yên vô sự, nhưng chàng lại không ngờ chưởng của phụ nhân mỹ lệ đã đánh tới hậu tâm mình.

Mới lùi được nửa bước thì nghe “Bình” một tiếng, Hàn Tùng Linh trúng chưởng chồm ngược tới, bị hai thanh nhuyễn kiếm cắm vào hai bên ngực sâu tới ba tấc!

Biến cố diễn ra quá nhanh nên không ai kịp phản ứng, khi họa nạn đã thành thì tất cả cùng đứng ngây ra.

Bạch Phong Công Chúa nhanh chóng tỉnh khỏi cơn ác mộng, rú lên thảm thiết:

- Tùng Linh!

Vừa thét vừa lao tới, vừa kịp đỡ lấy chàng, Thiết Huyết Quân Vương buông đôi Nhất Chỉ Long Phong Kiếm ra. Vì công lực bị triệt tiêu nên đôi nhuyễn kiếm trở nên mềm nhũn như tơ. Trừ mũi kiếm đã cắm sâu trong ngực Hàn Tùng Linh, phần còn lại rũ xuống như hai giải lụa trắng.

Thấy vết thương không đúng vào bộ vị nguy hiểm, Bạch Phong bớt lo mấy

phần, vội hỏi:

- Chàng thấy trong người thế nào?

Hàn Tùng Linh bình tĩnh đáp:

- Bạch Phong, không sao đâu!

Nói xong nắm hai chuỗi kiếm rút ra.

Bạch Phong Công Chúa vội giữ lại nói:

- Tùng Linh! Đừng rút ra!

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Chẳng lẽ nàng muốn đòi kiếm cứ cắm mãi trong ngực ta sao?

- Chàng hãy bẻ mạch máu đã rồi hãy rút.

Hàn Tùng Linh gật đầu.

Cùng lúc đó thì Lô Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt Thư Sinh, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Bắc Hải Bang chủ và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh đã lao tới vây lấy Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên, binh khí lăm lăm trong tay.

Tân Hoàng đảo chủ lướt mắt nhìn đám người mặt đờ đờ sát khí vây quanh mình thở dài nói:

- Các ngươi hạ thủ đi!

Phụ nhân mỹ lệ chột quát lên:

- Ai dám động thủ?

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà lạnh lùng đáp:

- Phu nhân, chúng ta dám!

Thiết Huyết Quân Vương trầm giọng nói:

- Các ngươi cứ hạ thủ đi, không người nào dám ngăn cản đâu. Thiết Huyết Quân Vương ta nhận mệnh là được.

Phụ nhân mỹ lệ lao tới trượng phu, lo lắng nói:

- Tướng công sao thế?

- Phu nhân, nếu luận về võ công thì người ngã xuống phải là Phùng Tường Thiên ta.

Phụ nhân mỹ lệ trầm giọng:

- Tệ thiếp biết, nhưng không thể chịu được...

Thiết Huyết Quân Vương nghiêm nghị nói:

- Nàng cần biết chịu đựng. Danh hiệu Thiết Huyết Quân Vương của ta là do huyết lệ đổi lấy, nàng biết rõ điều đó chứ?

Từ đôi mắt điểm lệ của phụ nhân hai dòng lệ tuôn trào. Bà ta ghen ngào nói:

- Nhưng... thiếp làm sao thấy chàng chết mà không cứu? Phu thê là uyên ương đồng mệnh...

Thiết Huyết Quân Vương kiên nghị đáp:

- Không sai. Phu thê đồng mệnh nhưng có lúc chết đi sẽ thỏa đáng hơn.

Phụ nhân mỹ lệ cố thuyết phục:

- Chúng ta từ Tần Hoàng Đảo tới đây là để cứu Quân nhi. Chẳng lẽ nay vừa tìm được nó, chàng đành lòng bỏ chúng ta mà đi sao?

Vừa lúc đó thì lão đạo và thiếu nữ bước tới gần. Thiếu nữ là Ngọc Nữ Phùng Quân Nghi, còn lão đạo là Tái Ngoại Du Long Chân Nhất Đạo Nhân.

Phùng Quân Nghi lướt mắt nhìn Thiết Huyết Quân Vương và Hàn Tùng Linh, hoa dung chợt biến, mắt nhòa lệ nói:

- Cha, hài nhi đến trễ mất rồi!

Như người sắp chết gặp được cứu tinh, phụ nhân mỹ lệ bỏ tới ôm lấy Phùng Quân Nghi gấp giọng nói:

- Quân nhi... con đã về rồi... nhưng cha đang sắp gặp thảm nạn... hãy khuyên cha con một câu đi!

Phùng Quân Nghi thở dài đáp:

- Chuyện thị phi trong giang hồ ắt có công đạo, con biết khuyên cha thế nào đây?

Như bị dội một gáo nước lạnh xuống đầu, phụ nhân mỹ lệ không ngờ nữ nhi bỗng trở nên lạnh lùng vô tình như thế, buông Phùng Quân Nghi ra lùi lại mấy bước nhìn cô ta đầy ngạc nhiên hỏi:

- Quân nhi! Con có hiểu mẹ nói gì không? Hay là con đã biến tâm rồi?

Phùng Quân Nghi thở dốc mấy hơi rồi nói:

- Hài nhi hiểu ý mẹ và biết tình cảnh của cha. Hài nhi cũng không hề biến tâm, nhưng hiểu rõ tính khí của cha.

Không sai, phụ nhân mỹ lệ càng hiểu tâm tính Thiết Huyết Quân Vương hơn nữ nhi của mình, biết là không có cách gì cứu được tính mạng trượng phu nữa.

Giống như sẩy chân rơi xuống vực thẳm đen ngòm sâu vạn trượng, bà ta tuyệt vọng nói:

- Quân nhi! Chẳng lẽ chúng ta đành khoanh tay nhìn phụ thân con thảm...

Bà ta không thể nói, cũng không đủ dũng khí nói ra tiếng cuối cùng.

Phùng Quân Nghi lắc đầu đáp:

- Mẹ, không đâu!

Cô ta quay sang Tái Ngoại Du Long Chân Nhất Đạo Nhân nói:

- Đạo trưởng, vãn bối nợ mối ân tình của lão nhân gia. Đời này vãn bối đã không thể hoàn trả được. Nhưng vãn bối vẫn còn muốn cầu xin người...

Tái Ngoại Du Long nghiêm giọng hỏi:

- Cô nương, chúng ta tới đây là có cùng mục đích, đúng không?

Phùng Quân Nghi đáp:

- Vâng, nhưng...

Tái Ngoại Du Long ngắt lời:

- Cô nương! Sự tình có thể chưa tới mức nghiêm trọng như cô nương và lệnh đường nghĩ đâu. Chúng ta bỏ mạng chạy tới đây không thể uổng phí!

Phùng Quân Nghi bất an nói:

- Nhưng gia phụ...

- Cô nương cứ yên tâm. Tuy bản đạo và Hàn Tùng Linh không phải là bằng hữu thâm giao gì, nhưng ta biết thiếu niên đó là người đại lượng không câu chấp nhỏ nhặt đâu.

Phụ nhân mỹ lệ bước lại gần nói:

- Đạo trưởng, lỗi tại tôi mà ra...

Vừa rồi Tái Ngoại Du Long có chứng kiến sự việc, thấy đối phương nhận lỗi lầm, gật đầu nói:

- Phụ nhân biết sai là tốt rồi, hy vọng mọi việc sẽ ổn thỏa.

Phụ nhân mỹ lệ cảm kích nói:

- Đạo trưởng, mẹ con chúng tôi không biết nên cảm tạ đạo trưởng thế nào...

- Phụ nhân không cần cảm ơn bần đạo. Chỉ cần lời của bần đạo có chỗ nào đáng suy ngẫm là tốt rồi. Giang hồ võ lâm vốn là một thể thống nhất, chuyện của các môn phái đều có liên quan với nhau. Thế mà trước đây chúng ta không quan tâm đến điều này...

Phụ nhân mỹ lệ nghe lão đạo nói, sức nghĩ ra một vấn đề giản đơn nhưng cực kỳ quá to, lẩm bẩm nhắc lại:

- Phải... Giang hồ võ lâm vốn là một thể thống nhất, chuyện của các môn phái đều có liên quan với nhau. Thế mà trước đây chúng ta không quan tâm đến điều này...

Bấy giờ Hàn Tùng Linh đã rút kiếm ra, Bạch Phong Công Chúa nhanh chóng tra Tử Linh Chi vào vết thương băng lại, may mà thương thế còn chưa đến nỗi quá nặng, không phạm vào ngũ tạng.

Tái Ngoại Du Long chậm rãi bước lại gần chàng cười hỏi:

- Hàn thiếu hiệp còn nhận ra bần đạo chứ?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Tại hạ không những nhận ra mà còn nghĩ rất nhiều về đạo trưởng...

- Vì sao?

- Vì đạo trưởng dám song hành cùng hổ lang.

Tái Ngoại Du Long ngạc nhiên hỏi:

- Cùng hổ lang ư? Chẳng lẽ Hàn thiếu hiệp đã sớm biết thân phận ta?

- Trước đây mới chỉ là suy đoán thôi.

- Còn bây giờ?

Hàn Tùng Linh nhìn đôi mắt nhợt nhạt và ngực áo thấm máu của Thái Ngoại Du Long nói:

- Tại hạ muốn khẳng định một điều. Xin đạo trưởng cho xem thương tích.

Tái Ngoại Du Long phanh ngực áo ra để lộ một vết chưởng đen sì trên ngực trái.

Hàn Tùng Linh biến sắc hỏi:

- Tâm Ma Chưởng?

Tái Ngoại Du Long gật đầu:

- Không sai. Chính là lão nhị trong Tam Phật Đài đả thương ta. Tuy đây là vết thương chí mệnh, nhưng bản đạo thấy như thế cũng xứng đáng, không có gì phải ân hận nữa.

Hàn Tùng Linh lo lắng nói:

- Đạo trưởng, để tại hạ xem...

Tái Ngoại Du Long lắc đầu:

- Không cần đâu! Bây giờ bản đạo hỏi thiếu hiệp câu này...

- Đạo trưởng hỏi gì?

Tái Ngoại Du Long chỉ sang Thiết Huyết Quân Vương hỏi:

- Hàn thiếu hiệp định giải quyết thế nào về hai thanh kiếm?

Hàn Tùng Linh trầm ngâm nói:

- Tại hạ vốn không muốn kết thêm cường địch, nhưng vì Thiết Huyết Quân Vương bức ép...

Tái Ngoại Du Long ngắt lời:

- Bản đạo muốn biết người giải quyết thế nào?

- Tại hạ không phải là người chấp nhận. Hơn nữa thương thế không đến nỗi nghiêm trọng. Đạo trưởng thấy đấy, mọi người đã thu binh khí lùi lại rồi.

Quả nhiên Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt Thư Sinh, Hoang Thành Cô Kiếm và phu thê Bắc Hải Bang chủ cùng Quách Tố Linh bỏ mặc Thiết Huyết Quân Vương lần lượt tới gần họ.

Hàn Tùng Linh rất lo cho vết thương của Thái Ngoại Du Long, nói:

- Đạo trưởng, có thể chưởng thương của lão nhân gia còn chưa đến nỗi quá tuyệt vọng...

Tái Ngoại Du Long thở dài đáp:

- Đừng gượng công vô ích. Bản đạo biết rõ thương thế mình. Nếu khi mới bị thương mà kịp thời vận công điều tức thì có thể còn cứu được, nhưng vừa rồi phải dốc toàn lực vượt qua năm sáu mươi dặm để kịp thời đến đây, độc thương đã thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, dù Hoa Đà tái thế, Biển Thước trùng sinh cũng

không thể cứu được nữa.

Hàn Tùng Linh nói:

- Đạo trưởng, y gia bất tử bệnh...

Tái Ngoại Du Long tiếp lời:

-... Phật độ hữu duyên nhân. Thiếu hiệp, bản đạo là người có duyên.

Hàn Tùng Linh gắng gượng:

- Đạo trưởng...

- Hàn thiếu hiệp! Người luyện võ chúng ta biết rõ mức độ nội thương trong cơ thể mình. Bản đạo chỉ sống được trong vòng một khắc nữa...

Hàn Tùng Linh kích động nói:

- Vì Tùng Linh mà đạo trưởng không quản đến tính mạng chạy năm sáu mươi dặm tới đây cho kịp đến nỗi...

Tái Ngoại Du Long ngắt lời:

- Hàn thiếu hiệp, bản đạo không còn nhiều thời gian, nhường ta nói một vài vấn đề...

Hàn Tùng Linh cố nén lệ đáp:

- Đạo trưởng nói đi!

Tái Ngoại Du Long chợt xẵng giọng hỏi:

- Hàn thiếu hiệp, bản đạo phải song hành cùng hổ lang, bị trọng thương vẫn không tiếc mệnh chạy đến đây, nhưng vì lý tưởng mà bỏ mình nên không hề ân hận. Nhưng lý tưởng đó có thể được thực hiện hay không, chủ yếu phụ thuộc vào thiếu hiệp.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Đạo trưởng, tại hạ có khả năng không?

- Trước tiên chưa cần nói có hay không có khả năng. Sao thiếu hiệp không hỏi xem lý tưởng của bản đạo là gì?

- Đạo trưởng nói đi!

Tái Ngoại Du Long gật đầu:

- Nếu bây giờ bản đạo không nói thì sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nữa...

Lão “Dạ” một tiếng, đôi mắt chột sáng lên nhìn khắp quần hùng, cất giọng sang sảng nói:

- Chấn chỉnh võ lâm, khôi phục lại sự bình yên cho giang hồ.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Đương nhiên là người trong võ lâm ai cũng có trách nhiệm, nhưng tại hạ không cho mình có vai trò lớn.

Tái Ngoại Du Long nghiêm khắc nhìn chàng nói:

- Không những có vai trò lớn mà Hàn thiếu hiệp đóng vai trò quyết định!

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Đạo trưởng, Hàn mỗ chưa bao giờ đặt ra cho mình trách nhiệm lớn lao như thế đối với võ lâm.

Tái Ngoại Du Long hỏi:

- Nhưng thiếp hiệp không thể thoái thác trách nhiệm báo thù, đúng không?

Hàn Tùng Linh khẳng khái đáp:

- Đương nhiên. Nhưng chuyện đó chỉ thu hẹp trong phạm vi bốn môn.

Tái Ngoại Du Long lại hỏi:

- Nhưng sư mệnh còn nói ngoài việc tiêu diệt Tam Phật Đài còn góp phần đem lại bình yên cho võ lâm, không sai chứ?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Không sai.

Tái Ngoại Du Long cười nói:

- Nếu vậy thì được rồi! Nên biết mấy năm qua chỉ có một mình ngươi làm Tam Phật Đài mất ăn mất ngủ, ngay lúc này chúng bày ra độc kế xưa hủ diệt lang cũng nhằm mục đích chủ yếu đối phó với ngươi thôi. Đương nhiên thiếu hiệp cần phải có một trợ thủ đắc lực, và hôm nay bản đạo coi như đã tìm được.

Hàn Tùng Linh phần nào đoán ra. Liếc nhìn Thiết Huyết Quân Vương cũng đang bước tới gần hỏi:

- Đạo trưởng đã tìm được?

Tái Ngoại Du Long gật đầu:

- Phải. Có những lúc địch nhân thành bằng hữu, nhưng lại có lúc bằng hữu

biến thành địch nhân.

Đạo trưởng có thể nói rõ hơn không?

Tái Ngoại Du Long cười nói:

- Hàn thiếu hiệp, người đã biết rõ người đó là ai rồi. Chẳng lẽ còn muốn bản đạo nói rõ tên ra nữa hay sao?

Hàn Tùng Linh gật đầu đáp:

- Có lẽ không cần.

Tái Ngoại Du Long bỗng nghiêm giọng:

- Hàn thiếu hiệp, nói đúng hơn là bản đạo vì một bậc tôn sư duy hộ chính nghĩa võ lâm mà bỏ mạng tới đây. Tuy độc kế của Tam Phật Đài không giấu được người, nhưng có thể lực khác bắt buộc người phải động thủ. Sự thực là các người đã trúng kế của Tam Phật Đài. Mấy năm qua bản đạo bôn tẩu khắp giang hồ chỉ nhằm mục đích tìm cho thiếu hiệp một trợ thủ có đủ năng lực kháng cự với Tam Phật Đài. Nay coi như việc đó đã hoàn thành. Bản đạo sống hay chết lúc này đã không còn ảnh hưởng đến đại cục của võ lâm nữa. Hàn thiếu hiệp, bản đạo với người cũng như với Tần Hoàng Đảo đều không có giao tình gì, vì thế bản đạo bỏ mạng tới đây không phải vì thiếu hiệp cũng như vì Phùng Tường Thiên, chỉ vì đại nghiệp của võ lâm mà chúng ta hãy liên kết lại.

Hàn Tùng Linh vô cùng xúc động nhìn Tái Ngoại Du Long.

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên cũng lộ rõ sự kích động nói:

- Lão đạo! Bây giờ Phùng mỗ đã nhận ra lỗi lầm, do lòng kiêu ngạo mà suýt nữa gây nên đại họa cho võ lâm, vô tình trở thành tay sai cho hai tên gian tà đó, làm hại cả nhi nữ của mình.

Tái Ngoại Du Long hỏi:

- Như vậy là tốt! Vừa rồi Hàn thiếu hiệp đã khảng định với bản đạo là bỏ qua chuyện vừa rồi.

Thiết Huyết Quân Vương hướng sang Hàn Tùng Linh, chấp tay nói:

- Lão phu chân thành cảm ơn Hàn thiếu hiệp bỏ quá cho lỗi lầm của phu thê chúng ta.

Hàn Tùng Linh hoàn lễ đáp:

- Tại hạ không trách đảo chủ đâu. Đó chỉ là vì Tam Phật Đài quá thâm độc.

Thiết Huyết Quân Vương nhìn Tái Ngoại Du Long hỏi:

- Đạo trưởng muốn Phùng mỗ làm gì?

Tái Ngoại Du Long đáp:

- Đặt lợi ích võ lâm và thương sinh lên trên mọi chuyện riêng tư!

Thiết Huyết Quân Vương khảng khái đáp:

- Phùng mỗ xin nguyện ý!

Tái Ngoại Du Long quay sang Hàn Tùng Linh:

- Còn Hàn thiếu hiệp?

Chàng nghiêm trang đáp:

- Vãn bối xin tuân lệnh!

Lúc đó sắc mặt của Tái Ngoại Du Long đã trắng nhợt như xác chết, không còn chút huyết sắc. Lão nở một nụ cười đầy an ủi nói:

- Phùng Tường Thiên, có lẽ bản đạo đã làm phiền ngươi.

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Lão đạo! Ngươi liều cả sinh mạng mình còn chưa tiếc, Phùng mỗ sao còn ngại phiền hà?

Tái Ngoại Du Long có lẽ đã dốc toàn lực cho cuộc thương thuyết, nay thấy đã thành công nên không gắng gượng nữa, bật ho một tràng phun ra một bãi máu đen thều thào nói:

- Bản đạo liều tính mạng mình... thật không uổng phí... vì bản đạo... tin chắc là sẽ... thành công...

Nói xong ngã ngửa ra.

Hàn Tùng Linh nhảy tới đỡ lấy Tái Ngoại Du Long, kêu lên thất thanh:

- Đạo trưởng! Tiền bối...

Thiết Huyết Quân Vương cũng tới đỡ lấy một bên lão.

Tái Ngoại Du Long đã nhắm mắt, nhưng lại mở ra nói:

- Hàn thiếu hiệp... định lực của ngươi... không bằng... Phùng lão nhi...

Thiết Huyết Quân Vương lắc đầu nói:

- Lão đạo sĩ! Đó là vì quan hệ của chúng ta không giống nhau.

Tái Ngoại Du Long cười nói:

- Tình nồng đượm.. rồi đến lúc... nhạt phai...

- o O o -

Tái Ngoại Du Long Chân Nhất Đạo Nhân được chôn cất ngay tại hiện trường, trước sơn môn Pháp Hoa Tự.

Đột nhiên từ trong chùa vang lên một chuỗi tiếng khóc vô cùng thống thiết lan truyền khắp không gian.

Tiếng khóc ai oán thốt ra từ một trái tim đầy huyết lệ khiến người nghe không cầm được nước mắt.

Hàn Tùng Linh cảm thấy tâm sự hết sức nặng nề. Lại thêm một người thân nữa của chàng bị địch nhân sát hại.

Quỳ trước mộ, hình ảnh những người thân thiết nhất trong đời, kể từ khi toàn gia bị Tam Phật Đài sát hại lần lượt hiện lên trong đầu chàng.

Tái Ngoại Du Long Chân Nhất Đạo Nhân tuy không thể nói là giao tình thâm hậu, nhưng đó là người đã tình nguyện bỏ mình và cố gắng hiến nhiều nhất cho giang hồ và cho việc phục thù của chàng.

Cùng với tiếng khóc càng lúc càng bi lụy, Hàn Tùng Linh cảm thấy nỗi đau dâng đầy con tim, chàng cũng rú lên một tiếng bi thương, hai hàng lệ lã chã tuôn rơi.

Trong lúc đó, những người khác vây quanh mộ gồm Bạch Phong Công Chúa, thư muội Úc Lan, Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương, Tuyết Hiệp Quách Tố Linh, Phùng Quân Nghi, Tần Hoàng Đảo Chủ phu nhân, Lôi Điện Truy Hồn, Tứ Tuyệt Thư Sinh cũng đều khóc òa lên.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long vừa khóc hu hu vừa chửi:

- Con mẹ nó! Oan hồn quỷ sứ từ đâu đâm quàng tới đây mà khóc thương mười tám đời tổ tông các người thế? Chẳng lẽ không còn nơi nào nữa hay sao mà tới kể lể với Vân đại gia? Hu hu... mẹ nó! Ông bà cha mẹ các người chết thì liên quan gì đến ta? Hu hu hu...

Thậm chí cả những người không có quan hệ gì với Thái Ngoại Du Long Chân Nhất Đạo Nhân như Thiết Huyết Thập Bát Vệ cũng không nén được sầu tư đứng

cúi gục đầu, hai hàng nước mắt lã chã tuôn trào.

Thiết Huyết Quân Vương nhìn cảnh tượng đó thì hết sức ngạc nhiên, thâm nghĩ:

- Vì sao có chuyện lạ lùng như thế? Ta biết Hàn Tùng Linh thân thể rất bi thảm, nhân cái chết của Chân Nhất lão đạo có thể khơi dậy nỗi thương tâm, nhưng những người khác như Thiết Huyết Thập Bát Vệ thì có lý do gì mà bi lụy? Chẳng lẽ đây là hậu quả do tiếng khóc kia gây nên? Đó là loại tà thuật gì?

Thiết Huyết Quân Vương bỗng chấn động, buột miệng nói:

- Tâm Ma Đại Pháp! Nhất định Tâm Ma Khuất lão tà truy theo tiểu nữ và Tái Ngoại Du Long tới đây, nhưng không hạ thủ ngay mà dùng tà thuật đáng sợ này làm đối phương bi lụy đến mê thất thần trí, không đủ khả năng hoàn thủ... Âm mưu tên này thật hiểm độc!

Nhìn lại hiện trường, thấy trừ mình ra, tất cả những người khác đều gục đầu than khóc ngay cả nhân vật lão luyện giang hồ như Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi cũng không ngoại lệ!

Thiết Huyết Quân Vương tính nhanh trong đầu:

- Nếu lúc này mà hấn xuất thủ thì mình quyết không đủ khả năng đối phó... Bằng mọi cách nhanh chóng làm Hàn Tùng Linh tỉnh lại mới được!

Nghĩ đoạn liền vận công phu Truyền Âm Nhập Mật nói vào tai Hàn Tùng Linh:

- Hàn Minh Chủ, hãy đề khí tụ công chuẩn bị đối địch, chúng đã xuất hiện rồi đấy.

Hàn Tùng Linh không phản ứng, vẫn cúi gục bên mộ.

Thiết Huyết Quân Vương thấy vậy lòng rất lo, nói tiếp:

- Hàn Tùng Linh, Tâm Ma đã đến rồi. Tiếng khóc đó là Tâm Ma Đại Pháp của hấn. Tái Ngoại Du Long chính bị hấn giết, bây giờ không phải lúc than khóc mà nghĩ cách báo thù!

Nghe nói đến Tâm Ma, Hàn Tùng Linh tỉnh trí lại ngay, lập tức điều khí vận công, nhưng dáng vẻ thần sắc vẫn chưa có gì thay đổi.

Thiết Huyết Quân Vương lại nói:

- Hàn Tùng Linh! Đừng quên lời Tái Ngoại Du Long. Người không những phải báo thù cho bốn môn, cho Hàn gia mà còn có trách nhiệm đối với an nguy

của toàn võ lâm. Đây là thời điểm quyết định, tiêu diệt được Tam Phật Đài hay bị chúng tiêu diệt.

Lúc đó Hàn Tùng Linh đã khống chế được nổi bi thương, bình tĩnh trở lại, thương thế cũng gần hồi phục, nhưng không để lộ ra.

Thiết Huyết Quân Vương càng bất an nói:

- Hàn Tùng Linh nếu người đã trấn tĩnh được thì hãy nói cho lão phu biết.

Hàn Tùng Linh dùng Truyền Âm Nhập Mật đáp:

- Phùng tiên bối, Tâm Ma tới đây tất đã có kế hoạch chu đáo, hãy làm như chúng ta bị bất ngờ, khi đó sẽ dễ đối phó hơn.

Thiết Huyết Quân Vương đáp:

- Như vậy là lão phu yên tâm rồi.

Hàn Tùng Linh nói tiếp:

- Chỉ e hiện giờ chỉ có hai chúng ta không bị Tâm Ma Đại Pháp tác động. Lát nữa cuộc đấu diễn ra, xin tiên bối tìm cách bảo vệ cho mọi người, để Tâm Ma cho vãn bối.

Thiết Huyết Quân Vương nói:

- Lão phu tự biết trong võ lâm chỉ có một mình người mới đủ sức đối phó nổi hai tên còn lại trong Tam Phật thôi. Nay người đã không bị Tâm Ma Đại Pháp, vậy là lão phu yên tâm rồi. Nhưng hay cẩn thận. Tâm Ma Khuất lão tà võ công còn cao hơn Hoàn Dao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên nhiều.

- Vãn bối biết.

Sau một lúc mà thấy đối phương chưa động tĩnh gì, Thiết Huyết Quân Vương lại nói:

- Vì sao lâu thế mà Khuất Chí Nguyên vẫn chưa xuất hiện? Người xem hẳn có âm mưu gì không?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Có thể hẳn còn ngần ngại vì thấy tiến bối chưa bị tác động của Tâm Ma Đại Pháp.

Thiết Huyết Quân Vương hiểu ý, xắn hai tay áo lên xem xét mấy vết thương trên hai cánh tay, sau đó ngồi bàn tọa nhắm mắt làm như vận công chữa thương, nhưng lại ngưng thần nghe ngóng động tĩnh.

Tần Hoàng Đảo Chủ ngồi xuống một lúc thì từ trong rừng lao ra mười chín tên cầm y hán tử, tay lăm lăm đao kiếm, mặt đờng đờng sát khí, vừa xuất hiện đã hình thành thế bao vây.

Hàn Tùng Linh vẫn làm như bi lụy quỳ trước mộ Tái Ngoại Du Long, đầu cúi xuống nhưng không bỏ sót hành động nào của đối phương, chờ Tâm Ma xuất hiện.

Bọn hán tử chỉ vây lấy quảng trường nhưng chưa có hành động gì.

Người của Bích Huyết Minh, Bắc Hải Bang và Tần Hoàng Đảo vẫn chìm trong nỗi bi thương, không hay biết chút gì đối với nguy cơ diệt vong đang lơ lửng trên đầu.

Lát sau từ trong đại môn Pháp Hoa Tự bước ra một lão nhân bận lục y, dáng ung dung tự tại, cách quần hùng chừng năm mươi trượng thì dừng lại quan sát hiện trường.

Hàn Tùng Linh mặt hướng vào tự môn nên nhìn rõ, thấy lão nhân chừng bảy mươi tuổi, mắt cú mũi diều, mặt rỗ chằng chịt, tướng mạo hung ác.

Lão nhân đó chính là Tâm Ma Khuất Chí Nguyên, lão nhị trong Tam Phật Đài.

Chưa biết đối phương sẽ hành động thế nào, Hàn Tùng Linh ngẫm vận công sẵn sàng xuất thủ nhưng vẫn quỳ trước mộ Tái Ngoại Du Long, tư thế không thay đổi, giống như vẫn chưa khống chế được nỗi thống khổ trong lòng.

Hiển nhiên Tâm Ma Khuất Chí Nguyên chú ý đến chàng từ trước, tuy thấy rõ cơ hội không thể bỏ qua, nhưng vì sớm có sự kiêng kỵ trước uy danh Hàn Tùng Linh nên không dám khinh suất.

Chăm chú quan sát Hàn Tùng Linh hồi lâu, trên bộ mặt rỗ của Tâm Ma Khuất Chí Nguyên hiện lên nụ cười đắc ý. Hiển nhiên lão đoán chắc chàng không đủ khả năng kháng cự mình.

Không tuyên chiến, cũng không nói một lời nào, Tâm Ma Khuất Chí Nguyên phất tay ra hiệu cho mười chín tên cầm y hán tử, đồng thời phi thân lao tới Hàn Tùng Linh, song chưởng cùng vung lên nhắm giữa ngực và Thiên Linh Cái chàng.

Tuy cự ly giữa hai người có tới năm trượng nhưng thân pháp của Tâm Ma quá thần tốc, chỉ trong chớp mắt đã tới sát mục tiêu.

Cho dù một người tỉnh táo, nhưng trong tư thế quỳ, lại chưa sẵn sàng đối địch mà bị một kích đó cũng không thoát chết, đừng nói là kẻ đã bị Tâm Ma Đại

Pháp không chế.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên không chút hoài nghi vào thắng lợi, vận đủ mười thành công lực vào Tâm Ma Chưởng, quyết trong một chiêu lấy mạng Hàn Tùng Linh, vĩnh viễn trừ mối họa lớn nhất của Tam Phật Đài.

Mười chín tên cầm y hán tử thấy nhị phật gia sắp đắc thủ, vung đao kiếm bổ xuống đám quần hùng thần trí bất định...

Đột nhiên một tiếng thét vang như sấm làm chấn động không gian, rồi một người vung đôi nhuyễn kiếm lao vào bọn cầm y hán tử.

Cùng lúc ấy Tâm Ma Khuất Chí Nguyên thấy một ánh chớp lóe lên ngay trước mặt, hữu chưởng sắp đánh trúng đầu Hàn Tùng Linh chợt nhẹ bỗng đi, đồng thời tả chưởng bị một luồng kinh lực vô cùng uy mãnh đẩy lùi.

Hàn Tùng Linh nhảy lùi một bước, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn trầm tĩnh, không chút bị thương nào, chỉ có sự căm thù ngùn ngụt trong ánh mắt.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên cũng lùi lại một bước, mắt thất thần nhìn cánh tay phải mình bị đứt lia đầy máu me nằm trên mặt đất, máu từ vết thương bên trên khủy tay vẫn tiếp tục phun ra, dường như chưa hiểu vì sao nó bị đứt.

Tiếng thét của Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên làm bọn cầm y hán tử giật mình chấn động, đồng thời cũng làm cho quần hùng thoát khỏi trạng thái mê man.

Trong lúc đó đã có năm hán tử trong Thiết Huyết Thập Bát Vệ bị đối phương giết chết.

Thiết Huyết Quân Vương lao vào giữa bọn cầm y hán tử, đôi Nhất Chỉ Long Phong Kiếm chém ra như trào như thác, chỉ chớp mắt đã chém bay đầu bốn tên địch.

Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi, Đảo chủ phu nhân và Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân tĩnh trí lại trước tiên, vừa nhận ra nguy cơ, chỉ mới kịp vận bốn năm thành công lực đã lao vào địch nhân, ngay chiêu đầu tiên đã đánh gục ba tên cầm y hán tử.

Tiếng thét hoảng loạn rền vang, lúc đó Tâm Ma Đại Pháp cũng dần dần mất đi hiệu lực nên những người khác lần lượt tỉnh lại.

Từ thế chủ động, bọn cầm y hán tử hoàn toàn bị bất ngờ, hốt hoảng lùi lại.

Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long chợt nhớ lại sự kiện vừa rồi, quát lên:

- Nguyên là các người dùng tà công mê hoặc chúng ta. Đã làm giả oan hồn tới đây kêu khóc, Vân đại gia cho các người biến thành oan hồn thật!

Vừa quát vừa vung Hắc trường tiên xông vào địch nhân.

Thiết Huyết Thập Bát Vệ nghe Lôi Điện Truy Hồn nói thế mới hiểu ra, mắt thấy năm huynh đệ thảm tử, mười ba người còn lại tốt kiếm lao tới bọn cầm y hán tử ra sức tàn sát.

[Thiếu một câu]...Úc Lan và Úc Liên. Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân, Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà, Thiết Huyết Quân Vương, Phùng phu nhân, Phùng Quân Nghi, Bắc Hải Thần Long Quách Bằng Phi, Nộ Phong Quái Nữ Phàn Mai Phương và Tuyết Hiệp Quách Tố Linh thấy vậy không xuất thủ nữa, cùng tới bên Hàn Tùng Linh.

Trong lòng đầy thù hận, mười ba người còn lại trong Thiết Huyết Thập Bát Vệ và Lôi Điện Truy Hồn Vân Phi Long hạ thủ không chút lưu tình, chỉ sau một lúc đã tiêu diệt hoàn toàn số cầm y hán tử còn lại không sót một tên.

Lúc đó Tâm Ma Khuất Chí Nguyên đã bế mạch cầm máu xong. Thấy quần hùng vây quanh, lão biết hôm nay khó lòng thoát chết.

Hàn Tùng Linh nói:

- Khuất Chí Nguyên! Lẽ ra hôm nay ngươi không nên tới đây. Vì chúng ta đang định tìm các người.

Khuất Chí Nguyên đáp:

- Nhưng ta đã tới.

Hàn Tùng Linh cười nói:

- Đó là một sai lầm.

- Ngươi nói đúng. Sai lầm đó là do đã khinh thị ngươi.

Hàn Tùng Linh nói:

- Hàn mỗ lại không cho là như thế. Các người đã sắp đặt nhưng âm mưu vô cùng thâm độc, chuẩn bị chu đáo trước khi động thủ. Vì thế không thể cho là khinh thị.

Khuất Chí Nguyên nhú mày hỏi:

- Vậy ngươi nói sai lầm gì?

- Nếu ngươi và Dịch Thiên Hành liên thủ, trong võ lâm không ai địch nổi.

Thế mà các người lại tự đánh mất uy thế của mình. Sai lầm đó là phân tán lực lượng.

Khuất Chí Nguyên thản nhiên nói:

- Hàn Tùng Linh! Ta hoàn toàn tin chắc bất cứ người nào trong Tam Phật Đài cũng thắng được một tên miệng còn hôi sữa vừa mới xuất đạo như người.

Hàn Tùng Linh cười hỏi:

- Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên thì thế nào?

Khuất Chí Nguyên đáp:

- Ta đoán lão tam cũng bị giết do khinh thị.

- Nếu vậy đáng lẽ người không nên phạm phải sai lầm như hấn. Tuy nhiên đây lại không phải do người khinh thị. Người thất bại là bởi độc kế của mình.

Khuất Chí Nguyên thừa nhận:

- Không sai. Vì quá tin vào hiệu quả của Tâm Ma Đại Pháp nên sinh ra chủ quan.

Nhưng còn Dịch Thiên Hành thì sao? Chẳng lẽ hấn cũng khinh suất như người?

Khuất Chí Nguyên lắc đầu đáp:

- Không phải. Trái lại Dịch lão đại đánh giá người rất cao. Lão phu không phục, vì thế mới một mình tới đây, muốn lấy thủ cấp người xong mới cho y biết kế hoạch của lão phu. Nay mới biết Dịch lão đại có lý, mà cũng có thể đó chỉ là ý trời mà thôi. Hàn Tùng Linh! Người đã đúng khi nói rằng nếu ta và Dịch lão đại liên thủ thì trong võ lâm không có địch thủ. Tuy người đã luyện thành tuyệt chiêu Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt nhưng không thắng nổi hai chúng ta.

Hàn Tùng Linh nói:

- Thôi được, Hàn mỗ không tranh luận thêm vấn đề này, bây giờ người dự tính làm gì?

Khuất Chí Nguyên đáp:

- Hàn Tùng Linh! Cái đó thì còn hỏi gì nữa? Chúng ta chỉ có một con đường duy nhất để đi thôi. Cho dù trong hai chúng ta hôm nay ai ngã xuống thì vụ công án của võ lâm mấy chục năm qua tới nay cũng sẽ kết thúc.

Hàn Tùng Linh hỏi:

- Vậy người còn chờ gì nữa?

- Không chờ gì cả. Thù hận của người đối với chúng ta thế nào không nói cũng biết. Lão phu không giấu việc trong năm năm qua chúng ta cho người đi tìm người khắp giang hồ, cả Trung Nguyên và Quan Ngoại, chỉ với mục đích duy nhất để giết người trừ hậu họa...

Hàn Tùng Linh cười nhạt đáp:

- Hoàn Đao Trại Nhật Cổ Tiêu Thiên đã nói cho Hàn mỗ biết điều đó. Thực chất không cần hẳn nói ta cũng biết.

Khuất Chí Nguyên nói tiếp:

- Bởi vì thế, cho dù lão phu còn lại một hơi thở người cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Người nói đúng. Và sẽ đấu đến hơi thở cuối cùng, đúng không?

- Đương nhiên.

Hàn Tùng Linh nói:

- Nhưng trước khi động thủ, Hàn mỗ muốn hỏi người một việc.

- Đó là Dịch lão đại đang ở đâu chứ gì?

- Chính thế.

Khuất Chí Nguyên hỏi:

- Người tưởng lão phu sẽ nói cho người biết?

- Không phải tưởng mà Hàn mỗ tin chắc như thế. Bởi vì khi biết hẳn ở đâu chúng ta sẽ tới tìm hẳn, như thế đối với Dịch Thiên Hành sẽ có lợi hơn.

Khuất Chí Nguyên cười nhạt nói:

- Tuy không bao giờ người muốn tạo thuận lợi cho chúng ta, nhưng xem ra điều người vừa nói không sai. Bây giờ ta hỏi người mục đích chính yếu của người là gì?

Hàn Tùng Linh đáp:

- Hàn mỗ sợ hẳn chạy thoát.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên chợt cười to một tràng nói:

- Hô hô hô hô... Hàn Tùng Linh! Người đã nghe nói Tam Phật Đài chạy trốn

ai bao giờ chưa?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Vì thế ta biết người sẽ nói cho chúng ta biết.

Khuất Chí Nguyên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Được, ta cho người biết. Dịch lão đại ở cách đây chừng năm mươi dặm, trong Phân đà đầu tiên của Tam Phật Đài ở Quan Ngoại trên núi Tùng Nguyên Lĩnh. Người còn muốn hỏi gì nữa không?

Hàn Tùng Linh lắc đầu:

- Không.

- Lão phu cũng có một vấn đề cần hỏi người.

- Cứ hỏi!

- Chiêu kiếm mà người vừa thi triển để đả thương lão phu là Kiếm Phi Cửu Châu Tuyết đúng không?

- Không sai.

Vậy là lão phu đã đoán đúng.

- Người còn vấn đề gì hỏi nữa không?

- Không. Ta chỉ muốn xem người thi triển lại chiêu kiếm quảng cổ tuyết kim đó một lần.

Hàn Tùng Linh đáp:

- Khi cần thiết Hàn mỗ sẽ dùng, nhưng chắc lúc đó người không còn cơ hội được nhìn thấy nữa.

Khuất Chí Nguyên “hừ” một tiếng nói:

- Đối với lão phu, chỉ e người buộc phải dùng tới nó lần nữa. Nào chúng ta bắt đầu.

Hàn Tùng Linh nói:

- Mời tôn giá!

Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đứng ngay sau lưng Bạch Phong Công Chúa, chợt thấy ánh mắt cú vọ của Khuất Chí Nguyên nhìn xoáy vào nàng, y cảm thấy áy náy bất an, liền rút kiếm cầm tay bước lên đứng bên cạnh Bạch Phong.

Hai đối thủ từ từ tiến lại gần nhau.

Tuy đối phương đã bị trọng thương cụt mất một tay nhưng Hàn Tùng Linh không dám khinh thị, kiếm pháp thi triển rất trù mật.

Tâm Ma Khuất Chí Nguyên tuy chỉ còn một tay, không một tất sắt nhưng chỉ chưởng phát ra rất linh hoạt, lại sinh tâm liễu mạng nên qua mấy chục chiêu vẫn chưa bại.

Nhưng người vây quanh quan chiến đều là cao thủ thượng thặng nhưng ngoài Thiết Huyết Quân Vương ra, không ai phân biệt được chiêu thức, càng không biết trong mỗi chiêu hàm chứa bao nhiêu biến hóa, chỉ thấy kiếm ảnh loang loáng, chưởng phong ào ào nhìn hoa cả mắt.

Hàn Tùng Linh thấy dùng kiếm pháp bình thường khó lòng hạ được đối phương, liền thi xuất tuyệt chiêu Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt

Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên chăm chú nhìn Hàn Tùng Linh không rời mắt, bụng nghĩ thầm:

- Đúng là thiên ngoại hữu thiên nhân thượng hữu nhân. Phùng Tường Thiên ta có hiệu xưng Thiết Huyết Quân Vương, tưởng như võ học xưng bá thiên hạ, nay so với một thiếu niên mới xuất đạo chưa lâu, không có ngoại hiệu, thế mà võ công, kiếm thuật cũng như trí huệ còn thua hẳn nhiều lắm!

Vừa thấy chàng xuất kỳ chiêu, Tâm Ma Khuất Chí Nguyên vội nhảy vút lên không lao tới Bạch Phong Công Chúa.

Chỉ nghe phập phập hai tiếng, cả hai chân lão ma bị chém đứt máu phun ra như suối.

Khuất Chí Nguyên nghiêng răng nén đau, tiếp tục lao thẳng tới Bạch Phong Công Chúa, Tâm Ma Chưởng dốc toàn lực đánh thẳng vào ngực nàng.

Với khoảng cách hai trượng, chỉ chớp mắt đã tới nơi.

Bạch Phong Công Chúa không ngờ lão ma đầu tập kích mình, lúc đó muốn đối phó hoặc tránh đi cũng không kịp nữa.

May Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân đã cảnh giác từ trước xuất kiếm chờ sẵn, khi khuất Chí Nguyên vừa xuất chưởng liền nhảy một bước đến chặn trước Bạch Phong, bảo kiếm xuất chiêu Trường Giang Khởi Lãng đâm tới ngực Khuất Chí Nguyên.

Trong tiếng rú kinh hồn, Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân cũng lao

đảo lùi lại hai bước, tay phải buông kiếm ôm lấy bả vai, tay trái rủ xuống.

Tiếng rú phát ra từ miệng Tâm Ma Khuất Chí Nguyên, Hàn Tùng Linh vẫn tiếp tục lao theo, chiêu tuyệt học Kiếm Phi Cửu Châu Tuyệt tiếp tục phát huy uy lực chém cừu nhân thành ba mươi sáu mảnh.

Nhất đại kiêu hùng Tâm Ma Khuất Chí Nguyên biến thành đồng thịt vụn.

Hàn Tùng Linh tra kiếm vào bao, tới trước Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Yấn Đường Chủ bị thương ư?

Yấn Hành Vân nở nụ cười an ủi đáp:

- Minh Chủ, bổn tọa không sao.

Hàn Tùng Linh nhíu mày hỏi:

- Có phải cánh tay trái Yấn huynh đã bị phế rồi không?

Hoang Thành Cô Kiếm vẫn lắc đầu đáp:

- Minh Chủ, không chết được đâu mà!

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói:

- Đã trúng phải Tâm Ma Chuồng mà còn giữ được mạng là may. Tiểu đệ dám chắc cánh tay trái Yấn huynh bị phế rồi.

Hoang Thành Cô Kiếm đáp:

- Bổn tọa cho rằng mình không thể thoát chết, nếu không nhờ Minh Chủ chặt đứt cả hai chân hấn thì quả thật bổn tọa không sao giữ được tính mạng, nay có phế mất một tay thì đáng kể gì?

Bạch Phong Công Chúa chợt bước lên mắt rơm lệ nhìn Yấn Hành Vân nói:

- Vì Bạch Phong mà Yấn Đường chủ bị phế mất một cánh tay, việc này sẽ làm tiểu muội ân hận suốt đời.

Hoang Thành Cô Kiếm xẵng giọng đáp:

- Nếu Công chú nghĩ thế thì Yấn Hành Vân không có lý do gì mà sống đến bây giờ. Công chúa nên biết trước đây Yấn Hành Vân đã định giết chết Minh Chủ, thế mà Minh Chủ lấy ân trả oán, thật là một trái tim nhân hậu biết chừng nào? Công chúa, tri kỷ không nên nói câu ân oán. Chúng ta chỉ biết vì nhau mà hành sự, đó không phải chuyện thi ân, cũng đừng nói đến báo ân, đúng không?

Hàn Tùng Linh tới gần Hoang Thành Cô Kiếm nói:

- Tiểu đệ muốn xem thương tích của Yến huynh.

Nói xong không chờ đối phương đồng ý, vạch áo ra xem.

Vai Hoang Thành Cô Kiếm hằn rõ một vết chưởng ấn đen sì, xương vai bị vỡ nát, cả cánh tay không còn điều khiển được nữa.

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Không chỉ cánh tay bị tàn phế mà nếu không nhanh chóng điều trị, độc chưởng sẽ lan vào tâm phế, tính mạng cũng không giữ được đâu! Hoang Thành Cô Kiếm Yến Hành Vân nói:

- Nếu vậy chỉ cần chặt phút bả vai đi là xong!

Hàn Tùng Linh nghiêm giọng nói:

- Không cần phải thế. Bạch Vân Trang chỉ cách đây bốn năm chục dặm, hiện giờ Diệu Y Thần Thuật Hạ Sơn Phong đang ở đó. Nhất định vị thần y này sẽ chữa lành độc chưởng cho huynh. Bây giờ cần cấp tốc về Bạch Vân Trang.

Hoang Thành Cô Kiếm ngưng mục nhìn sang Hàn Tùng Linh nói:

- Sao lại thế chứ? Việc ở đây chưa xong, chúng ta cần đến Tùng Nguyên Lĩnh kia mà?

Hàn Tùng Linh lắc đầu nói:

- Tiểu đệ đã có cách giải quyết.

Hoang Thành Cô Kiếm hỏi:

- Thương thế Minh Chủ không phải nhẹ, hiện giờ còn chưa bình phục hẳn...

Hàn Tùng Linh đáp:

- Nhưng cũng chưa phải trầm trọng.

Hoang Thành Cô Kiếm nói tiếp:

- Linh Phật Dịch Thiên Hành là nhân vật lợi hại nhất trong Tam Phật Đài...

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Tiểu đệ biết.

- Sắp tới là trận chiến cuối cùng, cũng là trận chiến ác liệt nhất. Thắng bại đều tùy thuộc vào đó. Theo ý bổn tọa, Minh Chủ cũng nên tới Bạch Vân Trang chữa thương.

- Yến huynh nhất định phải đi, còn tiểu đệ thì không.

- Vì sao?

- Vì vết thương của Yến huynh nguy hiểm đến tính mạng, còn tiểu đệ bây giờ đã có thể động thủ được.

Hoang Thành Cô Kiếm cố thuyết phục:

- Nhưng Minh Chủ biết đấy, Dịch Thiên Hành không đơn giản như Khuất Chí Nguyên, hơn nữa hẳn hoàn toàn lạnh lặn.

Hàn Tùng Linh kiên quyết nói:

- Tiểu đệ không có thời gian.

- Nếu vậy bốn tọa cũng sẽ không tới Bạch Vân Trang. Chỉ cần cắt bỏ cánh tay đi là không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

- Yến huynh, chúng ta có chỗ khác biệt.

Hoang Thành Cô Kiếm nghiêm giọng hỏi:

- Chỉ vì Yến Hành Vân không phải chính thức là người của Bích Huyết Minh chứ gì?

- Không. Bởi vì hiện tại Yến huynh là Đường chủ của Bích Huyết Minh.

Hoang Thành Cô Kiếm lại hỏi:

- Hay vì Minh Chủ cho rằng mất đi một cánh tay sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sự nghiệp của bốn tọa sau này?

Hàn Tùng Linh gật đầu:

- Đúng là tiểu đệ nghĩ như thế.

Nhưng bốn tọa không cho là như vậy thì sao?

- Yến huynh, không thể phủ nhận thực tế.

- Minh Chủ. Chúng ta đã cùng nhau cộng đồng sinh tử một thời gian, tuy không phải là dài nhưng chùng đó là quá đủ hiểu nhau. Trước đây Yến mỗ hầu như sống cô độc, nhưng bây giờ quan niệm đã thay đổi. Người ta sống cần có người tri kỷ, sẵn sàng chia buồn xẻ ngọt và gánh vác trách nhiệm cho nhau. Chúng ta đều biết cuộc chiến sắp tới sẽ vô cùng ác liệt. Ở Tùng Nguyên Lĩnh không chỉ có một mình Dịch Thiên Hành. Nếu Minh Chủ cùng các vị tới đó mà chỉ mình Yến mỗ tới Bạch Vân Trang, suốt đời bốn tọa sẽ không bao giờ tha thứ cho mình về sự hèn nhát này.

Hàn Tùng Linh phản đối ngay:

- Đó không phải là sự hèn nhát mà vì lợi ích chung. Mặt khác, nếu cánh tay Yấn huynh bị phế, tiểu đệ cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Tâm Ma Đại Pháp Quách Bằng Phi chột chen lời:

- Hai vị đều có khí phách của bậc đại anh hùng xả kỷ vị nhân, không ai chịu nhường cho ai làm cho lão phu vô cùng khâm phục. Theo ý lão phu thì hai vị đại hiệp đừng tranh chấp nhau nữa. Bây giờ thế này, Pháp Hoa Tự, Bạch Vân Trang và Tùng Nguyên Lĩnh đứng thành thế chân vạc, mỗi nơi cách nhau chừng năm chục dặm, nếu đi nhanh thì chỉ hơn một canh giờ là tới thôi. Hàn Minh Chủ tới Tùng Nguyên Lĩnh vừa đi vừa đối địch không thể đi nhanh được, hơn nữa từ tối qua chưa kịp ăn gì. Binh pháp có câu thực túc binh cường, vừa mệt vừa đói mà đối địch là hành động của kẻ lỗ phu. Xưởng khổi núi này có một tiểu trấn, bây giờ trời đã sắp tối. Tốt nhất là ghé vào trấn ăn uống, nghỉ ngơi lại một đêm, sáng mai hãy lên Tùng Nguyên Lĩnh tìm Linh Phật Dịch Thiên Hành. Trong thời gian đó Yấn đại hiệp quay lại Bạch Vân Trang xong tới Tùng Nguyên Lĩnh vẫn kịp. Hiện giờ Hạ Sơn Phong được Hàn Minh Chủ tặng Thiên Niên Linh Chi, cho dù không làm cho Yấn đại hiệp bình phục ngay, trong một thời gian ngắn cũng có thể bảo đảm được tính mạng và cánh tay. Lão phu tình nguyện dẫn đại hiệp về trang, sau đó tới Tùng Nguyên Lĩnh. Hai vị nghĩ thế nào?

Hàn Tùng Linh nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu đáp:

- Ý đó rất hay. Yấn huynh, tiểu đệ hứa sau khi tới Tùng Nguyên Lĩnh tìm được Dịch Thiên Hành xong sẽ chờ huynh đến rồi mới hành động. Được chứ?

Hoang Thành Cô Kiếm thấy không thể từ chối đành chấp nhận, gật đầu nói:

- Không cần chờ đâu. Dù chết sống thế nào sáng mai đầu giờ thìn bốn tọa đã tới Tùng Nguyên Lĩnh rồi.

Hàn Tùng Linh nhìn Tứ Tuyệt Thư Sinh nói:

- Phiền Quan nhị ca đi cùng Yấn huynh và Quách tiên bối một chuyến. Triệu tập tất cả huynh đệ của Phi Bằng Bang rời Tùng Nguyên Lĩnh.

Tứ Tuyệt Thư Sinh cúi mình đáp:

- Bốn tọa tuân lệnh.

Hàn Tùng Linh gật đầu nói:

- Vậy là tốt. Hẹn gặp nhau ở Tùng Nguyên Lĩnh.

Hàn Tùng Linh, Quách Bằng Phi, Hoang Thành Cô Kiếm Yấn Hành Vân và

Tứ Tuyệt Thư Sinh Quan Kỳ Hà lập tức đi ngay.

Lát sau quần hùng cũng rời Pháp Hoa Tự tiến xuống chân núi, chỉ riêng mười ba vị trong Thiết Huyết Thập Bát Vệ được lệnh Thiết Huyết Quân Vương Phùng Tường Thiên ở lại chôn cất cho năm huynh đệ tử nạn rồi sẽ đi sau.

- o O o -